

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **Nemocnice Znojmo, příspěvková organizace**, IČO: 000 92 584, se sídlem MUDr. Jana Janského 11, Znojmo, zastoupena Mgr. Janem Tejkalem, advokátem, se sídlem Helfertova 2040/13, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída kpt. Jaroše 7, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. ÚOHS-R113/2014/VZ-8346/2015/322/IJu, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2015, č. j. 31 Af 25/2015 – 41,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2015, č. j. 31 Af 25/2015 – 41, **s e r u š í a věc s e v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou ze dne 28. 5. 2015, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) 29. 5. 2015, se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. ÚOHS-R113/2014/VZ-8346/2015/322/IJu, jímž byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalovaného, kterým byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 45.000 Kč za spáchání správního deliktu dle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách.

[2] Usnesením krajského soudu ze dne 5. 6. 2015, č. j. 31 Af 25/2015 – 38 byla stěžovatelka vyzvána k zaplacení soudního poplatku za žalobu ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení. Podle doručky založené v soudním spise krajského soudu bylo toto usnesení stěžovatelce prostřednictvím jejího právního zástupce doručeno elektronicky do datové schránky dne 9. 6. 2015.

[3] Usnesením ze dne 1. 7. 2015, č. j. 31 Af 25/2015 – 41 (dále jen „napadené usnesení“) krajský soud řízení o správní žalobě zastavil, jelikož lhůta stanovená soudem k zaplacení soudního poplatku marně uplynula a stěžovatelka soudní poplatek nezaplatila. Napadené usnesení bylo doručeno do datové schránky zástupce stěžovatelky dne 2. 7. 2015.

[4] Stěžovatelka podala proti napadenému usnesení krajského soudu včasnou kasační stížnost s odkazem na důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tj. pro nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Důvodem nezákonnosti napadeného usnesení je skutečnost, že soudní poplatek byl v plné výši zaplacen dříve, než napadené usnesení nabylo právní moci, neboť soudní poplatek byl uhrazen v den, kdy napadené usnesení nabylo právní moci (dne 2. 7. 2015). K včasnosti zaplacení soudního poplatku odkazuje stěžovatelka na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172. Navrhuje tudíž, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

[5] Kasační stížnost je důvodná.

[6] Podle § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) platí, že *usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení*. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že „*učinil-li žalobce platbu soudního poplatku vylepením kolkových známek na podatelně soudu v den, kdy usnesení o zastavení řízení pro nesplnění poplatkové povinnosti nabylo právní moci, je namístě postup soudu dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 – 42). Uvedené reflektoval i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 13. 11. 2007, Pl. ÚS 2/07, v němž uvedl, že nové znění § 9 odst. 7 věty první zákona o soudních poplatcích přináší „*proti předchozímu, Ústavním soudem kritizovanému stavu, ve své podstatě změnu nejen formální, neboť nyní je možné poplatek zaplatit dodatečně do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení a ve správním soudnictví toto usnesení nabývá právní moci doručením. To umožňuje zaplatit poplatek ze žaloby dodatečně, i když nejpozději týž den, kdy došlo k doručení usnesení. Oproti předcházející právní úpravě, kdy bylo možno poplatek ze správní žaloby dodatečně zaplatit jen ve lhůtě stanovené soudem ve výzvě, se nyní výzvou stanovená lhůta fakticky prodlužuje ještě o dobu, kterou bude správnímu soudu trvat vydání usnesení, resp. jeho doručení, což není dle přesvědčení Ústavního soudu doba zanedbatelná*“.

[7] Ze soudního spisu Krajského soudu v Brně zjistil Nejvyšší správní soud, že napadené usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 2. 7. 2015. Soudní poplatek v předepsané výši byl uhrazen na podatelně krajského soudu stejného dne, tedy 2. 7. 2015. Bylo tedy na místě, aby krajský soud postupoval dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích a napadené usnesení sám zrušil a v řízení pokračoval s tím, že poplatková povinnost byla řádně splněna.

[8] Ustanovení § 9 odst. 7 věta první zákona o soudních poplatcích hovoří o tom, že *usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal*.

pokračování

Nejvyšší správní soud však dané ustanovení vykládá extenzivně, a to tak, že pokud takové usnesení krajský soud v rozporu se zákonem nezruší, zruší takové usnesení krajského soudu na základě podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 31/2008 – 41). Obdobně zdejší soud postupoval i v rozsudcích ze dne 17. 7. 2008, č. j. 9 Afs 53/2008 - 37 a č. j. 9 Afs 54/2008 - 37, které v obou případech odůvodnil tak, že „[p]okud by v posuzovaném případě Nejvyšší správní soud ponechal v platnosti přezkoumávané usnesení krajského soudu o zastavení řízení, dopustil by se v intencích shora nastíněných ústavněprávních hledisek chybné interpretace dotčeného ustanovení zákona o soudních poplatcích“ (Nejvyšší správní soud zde odkazuje na judikaturu Ústavního soudu zakazující přepjatý formalismus). Stejným způsobem rozhodl zdejší soud rozsudky č. j. 5 Afs 112/2006 - 41 ze dne 29. 3. 2007 a č. j. 5 Afs 70/2006 - 70 ze dne 30. 11. 2006 (zde se v obou případech odvolal na zásadu procesní ekonomie) nebo č. j. 8 Afs 102/2006 - 43 ze dne 9. 10. 2007 (zde svůj postup nijak blíže neodůvodnil).

[9] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že napadené usnesení o zastavení řízení je nezákonné podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., protože kasační stížnosti podle § 110 odst. 1 s. ř. s. vyhověl a napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. O případné náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu